

M LJ < .com>

Predmet - Inicijativa 1+1 – projekti za Kraljevo

M LJ

Tue, Oct 11, 2016 at 1:01 PM

To: gradonacelnik@kraljevo.org

GRAD KRALJEVO

dr.Predrag Terzić - gradonačelnik

gradonacelnik@kraljevo.org

kabinet_gradonacelnika@kraljevo.org

036/306-024

Predmet – Inicijativa 1+1 – projekti za Kraljevo

Poštovani gospodine gradonačelniče,

Shodno predmetnoj inicijativi, molim da u svojstvu gradonačelnika, odnosno zvaničnog predstavnika interesa svih građana grada Kraljeva, pogledate dopis u prilogu.

Zahvaljujem

Svako dobro!

građanin

M Lj

e-pošta:

prilog -3x pdf dok.

3 attachments

Gradonacelnik grada Kraljeva - inicijativa - projekt za Kraljevo.pdf
138K

projekt KRALJEVSKI.pdf
966K

projekt ZICKI.pdf
1512K

GRAD KRALJEVO

dr.Predrag Terzić - gradonačelnik

gradonacelnik@kraljevo.org

kabinet_gradonacelnika@kraljevo.org

036/306-024

10.10. 2016

Predmet

Inicijativa – projekt 1.

“KRALJEVSKI”

Inicijativa – projekt 2.

“ŽIČKI”

Poštovani gospodine gradonačelniče,

Shodno predmetnim inicijativama, molim da u svojstvu gradonačelnika, odnosno zvaničnog predstavnika interesa svih građana grada Kraljeva, pogledate dopis u prilogu, i da nam, shodno proceduri, omogućite da imamo uvid u zvaničan stav po pitanju mogućnosti /su//finansiranja i realizacije istih.

Tu se prevashodno misli na inicijativu – projekt 1, odnosno projekt “KRALJEVSKI”, čijom bi realizacijom grad Kraljevo na najadekvatniji način trajno obeležio ne samo veoma značajan period u istoriji Srbije, već i svoje mesto, značaj i ulogu u tom kontekstu.

Inače, predlog je da se projekt u svojoj materijalnoj formi finalizuje na Imendan grada Kraljeva, 19 aprila 2017, odnosno na dan kada se ime grada, ali i darodavca imena Kraljeva slavi.

Što se tiče inicijative – projekta 2, odnosno projekta “ŽIČKI”, takođe očekujem, a imajući u vidu opšti značaj, ali i efekte koji bi se gradu Kraljevu otvorili, vaš zvaničan stav, ali tek posle, shodno prirodi vašeg posla i poziciji vaše funkcije, vaše zvanične konsultacije sa nadležnim crkvenim organima Eparhije Žičke, s obzirom na prirodu inicijative koja vam je ponuđena, ali i sa drugim institucijama, shodno proceduri.

Naravno, nadležni crkveni organi Eparhije Žičke će istovremeno biti obavešteni o ovome o čemu se ovde govori, odnosno o predmetnoj inicijativi.

U očekivanju vašeg stava po predmetu

Svako dobro!

građanin

M Lj

e-pošta:

prilog -2x pdf dok.

ko.N.

ko.arhiva

П.С. Иницијатива или идеја, већ како би то правим именом назвали, као таква већ је од раније у јавности доступна, а ово обраћање одражава званичну форму намењену званичним институцијама, односно представницима тих институција, са циљем формалног упознавања са истом, али и предлогом њене реализације.

ИНИЦИЈАТИВА ПРОЈЕКТ КРАЉЕВСКИ

Краљу у Краљевом граду, августа 2016 године

Првом Краљу модерне Србије, оснивачу Краљевине Србије 1882 године, Краљу Милану Обреновићу, споменик подигнути у Краљеву, на тргу који красе највреднији споменици историје и културе града, и посебно најстарији из времена владавине династије Обреновић.

Црква Свете Тројице /1824/, господар Васин конак /1832/, зграда Окружног начелства /1840-50/, сада Вишег суда, Зграда Старе школе - сада Народни музеј /1873/, Црквени суд /по налогу владике Николаја/- сада Ист. Архив, Дом војске.

КРАЉ МИЛАН КУМ ГРАДА КРАЉЕВА

Тек нешто мало више од месец дана од како је Скупштина Србије /7. марта 1882/прогласила Србију за Краљевину, а кнеза Милана за Краља, Краљево је имало ту част, као ретко који град, да угости Његово Величанство, и да се њеним грађанима услиши жеља да им Краљ буде кум новог /и садашњег/ имена њиховог града.

„Srpske novine“ и „Videlo“ о дану када је град добио име Kraljevo

„Današnji dan 19. april ostaće znamenit u istoriji mesta i kraja ovoga. Jutros predstavništvo opštine podnelo Kralju pismenu molbu da Karanovac, za to što mu je ime tursko, drugačije nazove.

Kralj je uslišio molbu i na poleđini akta stavio je svojom rukom ovo rešenje:

„Primajući sa najvećim zadovoljstvom molbu Karanovčana da ime „Karanovac“ drugim zameni, naređujemo da se u spomen Našeg dolaska u njihovu varoš „Karanovac“ u buduće naziva: „Kraljevo“.

U Kraljevu 19.aprila 1882.g.
Milan

Ovo rešenje svoje Kralj je pred podne saopštio građanima, predo im original na čuvanje, i tom prilikom izgovorio ove reči: „molba, koju mi je podnelo predstavništvo ove varoši da joj novo ime nadenem, u mojim je očima jasan i svetao dokaz da Karanovčani zadahnuti čistim rodoljubljem hoće da izbrišu i poslednji trag, onog teškog stanja pod kojim su oni a s njim i srpski narod toliko vekova patili i mučili se.

„Ja se molbi milih Karanovčana odazivam sa ne manjom ljubavlju prema njima, sa ne manjim rodoljubljem prema otačbini svojoj “...

...Građani su bili ushićeni ovim rešenjem kraljevim i ovim imenom koje im je nadenuo, usklikima radosti i oduševljenja nije bilo kraja. Kraljevci su i do sada bili radosni i veseli, ali sada je veselje uzelo sasvim druge razmere. Sav svet, i muško i žensko, i staro i mlado, povrvelo je na ulicu, pred konak Kraljev, da ga radosno pozdravi i tu se neprestano igralo i pevalo.

Po podne Kralj je sa svojom svitom otišao da vidi Žiču. Od Kraljeva do Žiče ima po sahata. I Žiča i Kraljevo leže u jednom prostranom veličanstvenom polju, koje je opasano stolovima i rudničkim planinama. Žiča je jedina stara crkva srpska koje nije zabijena u gudure i vrtače, nego je iznesena svetu na vidik, i položaj kome posle Niša nema ravna, vidi se da Žiča nije zidana za pustinjačenje i ispaštanje, nego za slave i svečanosti, za krunisanje Kraljeva srpskih i za saborisanje vlastela i naroda srpskog.

Žiča je bez sumnje najveća crkva srpska. Sad je u pola i više od pola porušena, ali je Kralj naredio da joj se otkopavanjem iznađu temelji, te da se po njima može odrediti oblik, koji je imala, prema njemu da se vaspostavi i ponovo ozida...

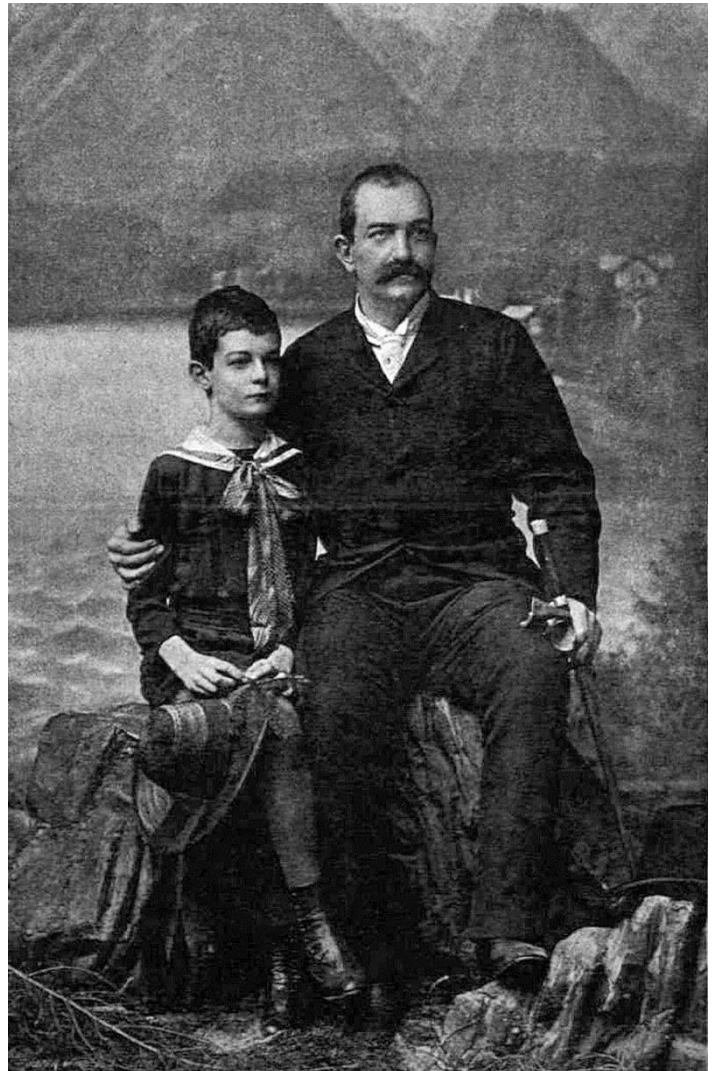
...Večeras je Kraljevo priredilo svome Kralju sjajnu bakljadu, koju su nosili prvi građani...

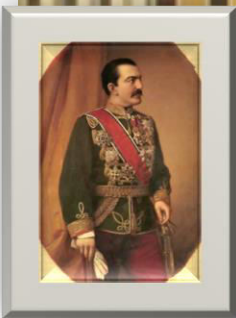
...*Za tim je paljen sjajan vatromet, možda prvi u Kraljevu, ali tako divan, da ga je retko i u Beogradu videti. Osem ovoga, Kraljevo je, da bi pokazalo ljubav svoju prema Njegovom Veličanstvu, podiglo velikoljepne trijumfalne kapije, okičenje prozracima, ono je bilo odeveno u cveće i vence, ono je imalo zastava i lampiona koliko nigde na drugom mestu. – I na kućama, i dućanima, i na prošču, i na drveću tako da je nestalo platna za zastave pa su ga morali kupovati u obližnjim varošima. Svu dragu noć igralo je kolo, orila se svirka i popevka, osvetljena je bila ne samo varoš nego i sama brda prema konaku Kraljevom. Kraljevo je zaista kraljevski dočekalo kralja svojega! Slava mu!*

Napomena: tekst je preuzet iz knjige “Karanovac – Kraljevo u srpskoj štampi 1868 – 1903” koju je priredio Slaboljub Maržik

/preuzeto sa <http://infokraljevo.com/srpske-novine-i-videlo-o-danu-kada-je-nas-grad-dobio-ime-kraljevo/>

ИНСПИРАТИВНЕ СЛИКЕ ЗА СПОМЕНИК КРАЉУ МИЛАНУ /Краљ Милан и краљица Наталија са сином и престолонаследником Александром /најбоља варијанта би била када би могао да се подигне споменик целе породице / технички је то данас лако изводљиво - има примера/

Краљево, садашњи трг Свети Сава /будући трг Краља Милана/, где би се налазио споменик краљу /и његовој породици/

Са реализацијом овог пројекта, и каснијом евентуалном доградњом грађевинско архитектонских делова који евидентно недостају, /како би се одређене отворене позиције оплемениле и привеле намени/, такође и редефинисањем и надградњом зграде Дома Војске, практично трајно се заокружује ова урбано архитектонска целина трга као посебна, тематски, а на фактима, написана "књига", која нам на својим страницама сада прича о једној епохи, једном делу наше историје, тако да само остаје да дођу ђаци, грађани, посетиоци и посебно туристи, да читају и препричавају њене странице, да осете и доживе њен дух, дух једног прошлог времена, који прожет животом данашњице и даље, додуше као спомен и памћење - опстаје.

Културно историјско наслеђе које се налази на Тргу

*Зграда Старе школе /1873/,
сада Народни музеј,*

*Храм Свете Тројице, задужбина
књаза Милоша /1824/, најстарија
зграда града од чврстог материјала*

*Црквени суд /изграђен за владике
Николаја/, сада Историјски. Архив,*

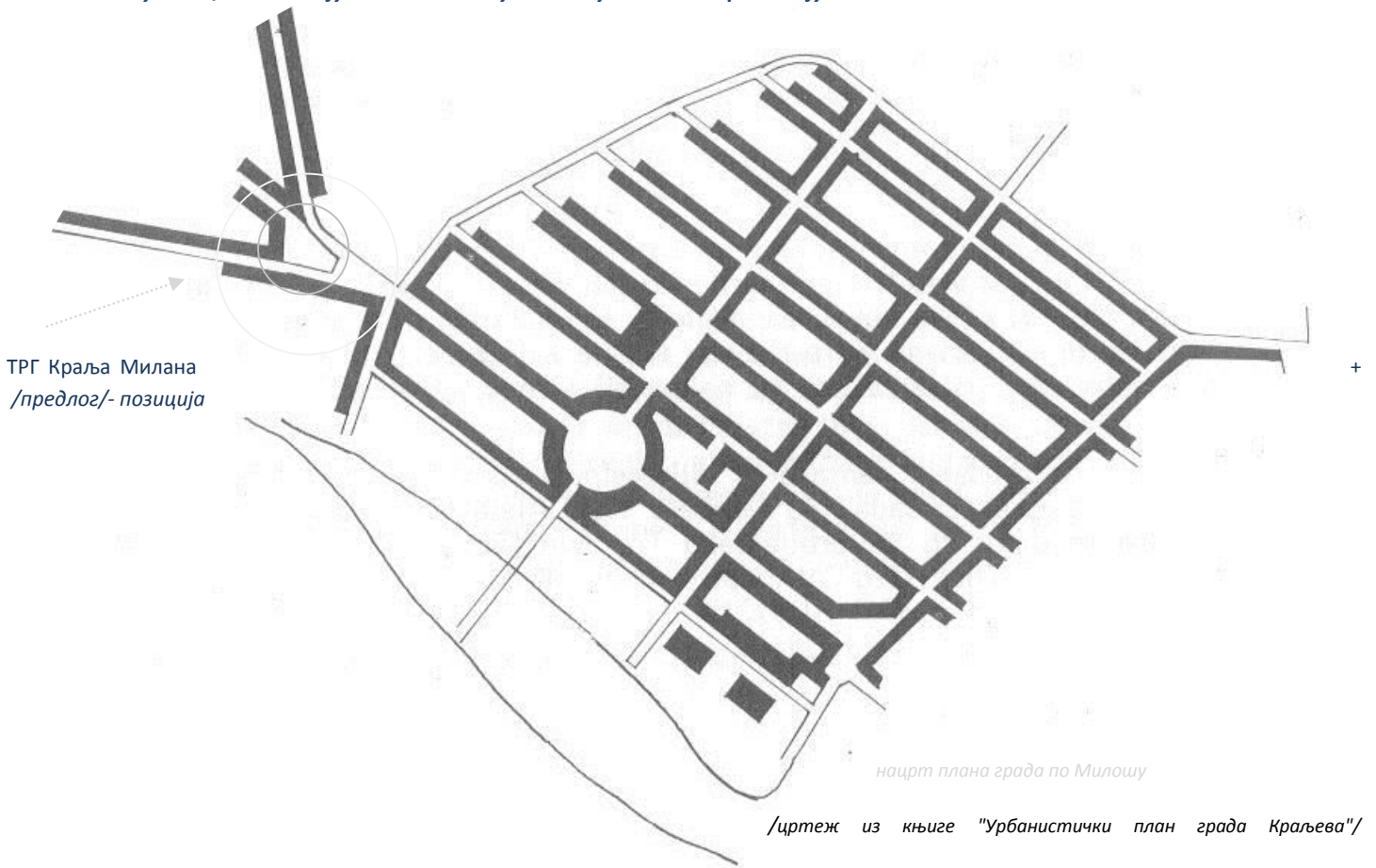
*господар Васин конак /1832/,
сада - Православни духовни центар
„Владика Николај Велимировић“*

*Зграда Окружног начелства
/1840-50/, сада зграда Вишег суда,*

Дом војске - /1970-80/

Често ни грађани Краљева, који са поносом истичу праве улице своја града, ни гости који весело ускликну "вау" када им се на то укаже, ни не знају да за то заслуге књазу Милоше припадају.

Краљево је познато по својим правим улицама. Из данашње перспективе то није нешто неубичајено, али у времену када се овакав урбани план појавио, /владавина књаза Милоша Обреновића - почетак 19. века/, то је био готово јединствен покушај, не сато у тада малој, сиромашној, неурбаној, сељачкој, тек из вековног ропства делимично ослобођеној Србији, већ, уз покоји излет, и у Европи, са напредним цивилизованим и културно и материјално богатим и разноврсним градовима /али са "кривим" улицама/. То заправо говори колико је књаз Милош /и цела династија/ био не само посвећен своме народу и земљи, колико добар домаћин и задужбинар, /оставио је велики број задужбина своме народу /једна је и црква, тј. саборни храм Св.Тројице у Краљеву/, већ и колико је био напредан, и прогресу окренут, било да је сам био визионар, било да је ангажовао у службу људе који су такви били - на такав начин свет око себе видели.

"Обреновићи су били велики творитељи и градитељи. Као градитељи, подигли за себе и за државне потребе много вредних здања. Кнез Милош је у томе предњачио. Вук је писао да је Обреновић "поградио дворе по целој Србији, и живи као какав прави земаљски бог". За његове прве владавине саграђено је или обновљено око 400 цркава. У Србији су подигнуте најлепше зграде крајем 19. века., за владавине Краља Милана и Александра. Лик сваке вароши и града у нашој земљи по њима је препознатљив. Многа здања из њиховог доба и данас корисно служе роду и отечеству: дворци, цркве, школска и административна надлежства".

НА КРАЈУ - ДА НЕ БУДЕ ЗАБУНЕ

/ СРБИЈА = РЕПУБЛИКА - Никако другачије/

На крају, везано за контекст овог пројекта - иницијативе, да не буде забуне или злурадих мисли, само да се апострофира - ни величање једне династије, ни питање повратка монархије није део ове мисије. Што се тиче монархије, допадљив је и веома трезвен и несебичан цитат једног од званичних наследника лозе Обреновића, принца Слободана, који је новинару једног дневног листа /телеграф/, на питање повратка монархије, веома пробраним речима одговорио

"Srbija bi najpre trebalo dobro da razmisli šta bi dobila, a šta izgubila vraćanjem monarhije. Previše često smo bili nepromišljeni.

А ако једног дана народ одлучи да је време да се врати круна, тада ћемо размишљати и о томе која династија треба да је понесе" – каже Јаковљевић.

<http://www.telegraf.rs/vesti/754270-nalednik-loze-obrenovica-trazi-svoje>

Овде се, заправо, само желело да се историјски контекст презентује искључиво на бази меродавних чињеница, и сходно томе и поступа. Да се валидне чињенице на валидан начин верификују - да се истински догађаји на објективан начин описују - да се онима који су код народа заслужили, на адекватан начин и пажњом захвали - да се у местима где се све то десило, споменичким белегом то трајно забележи.

Уосталом у једном другом текст у прилогу, све лепо пише, па и о поводима за овакве иницијативе <http://www.plavosrce.com/DOWNLOAD/a/%20Knez%20Milos%20Srbiju%20oslobodio%20....pdf>

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ЖИЧКИ

Владика Николај Велимировић, први оовремени светитељ Српске православне цркве, недокучива духовна величина, стуб и упориште, најгенијалнији беседник и богослов, највећи српски црквени писац и мислилац, доктор теолошких и филозофских наука два престижна европска универзитета и почасни доктор Глазговског и Колумбијског универзитета. Тако о њему пишу његови савременици и биографи, позивајући на његова дела издата у 15 великих томова са преко 12,000 страница.

Кроз своју веру православну, читамо даље, ширио је Божју реч сваком човеку који обитава у овом свету, без обзира којој култури, народу, па чак и вери он припадао.

Нема сумње да је он ПРВИ после Светог Саве, истичу теологисти, и настављају - Од Светог Саве до данас, ниједан Србин није оставио за собом тако блиставо дело као Владика Николај. Био је пре свега јеванђеоски човек, прави Христоносац који је зрачио, али и велики духовник, песник, књижевник, историчар, филозоф, беседник ...

А пошто је и физички био део нашег ово/времена и простора, отуда су у народу сећања свежија и осведоченија, па и нама лајицима јаснија и реалнија, без замагљена и улепшавања, често далекој временској дистанци, миту или легенди својствена.

Свети владика Николај Велимировић /световно *Никола Велимировић*/ рођен је 5. јануара 1881. године, /23. децембра по православном календару/, у малом планинском селу Лелић код Ваљева.

Основну школу је похађао у суседству, у манастиру Ћелије, а шесторазредну гимназију је завршио у Ваљеву.

Студирао на Богословском факултету у Београду, где је дипломирао 1902.

Кратко време је био учитељ у Драчићу и Лесковицама, селима код Ваљева, а затим је, као изузетно даровит студент, добио стипендију и од 1904 студирао теологију, а 1908. докторирао на старокатоличком теолошком факултету у Берну, Швајцарска /на немачком језику/.

Затим је у Енглеској, на филозофском факултету у Оксфорду припремао докторат/на енглеском језику/, где је уједно успоставио веома добре пријатељске односе са англиканском црквом, што је резултирало да је био први неангликанац који је проповедао у катедрали Светог Павла у Лондону.

Докторат је одбранио 1909. на универзитету у Женеви /на француском језику/

Исте године се враћа у Србију, где се замонашио у манастиру Раковица /Београд/ и био рукоположен за јеромонаха под именом НИКОЛАЈ.

Међутим стечено знање и престижне дипломе није могао да верификује да би био предавач на Богословији, јер није имао завршену пуну гимназију /првих шест је завршио у Ваљеву/, па се, поред све стечене мудрости, враћа у средњу школу и полаже седми и осми разред.

Своје образовање заокружује тако што иде на студије у Русију, у Петроград, у чувену Духовну Академију, да се, како му је предложио београдски митрополит, **оправослави!**

1911. именован је за суплента /помоћника у настави/ на Богословији, у Београду, где је предавао филозофију, психологију, логику, историју, стране језике.

Али стечена духовна ширина му није дала мира у скученим оквирима Богословије и он започиње серију чувених беседа и предавања широм тадашње Србије, са темама из живота у оригиналној обради, што је било прворазредна духовна и културна сензација у црквеној и културној јавности. Популарност му омогућује да путује, и он посећује Босну и Херцеговину, Приморје, Немачку, Швајцарску, Италију и Русију.

1912-1913, током Балканских ратова, радио је као капелан и помогао болесне и сиромашне, а његове књиге и говорнички дар донели су му велику популарност.

1915-1919, током првог светског рата, већ стечено искуство и пријатељство, али и знање седам светских језика, условили су да буде послат у Енглеску и Америку, ради обављања дипломатских и патриотских послова, где успешно објашњава и брани интересе Србије и српског народа, али и обезбеђује помоћ и добровољце за одбрану домовине.

1919, по завршетку рата, изабран је за епископа жичког, /тада са седиштем епархије у Чачку, граду са богатом духовном историјом, који је од средине XV века, под именом Градац, био седиште Моравичке митрополије/, а маса света је тим поводом изашла да поздравља његов долазак.

Међутим, већ 1920, како би се сузбило његово исувише либерално схватање, и веома развијена међународна хришћанска делатност, премештен је у Охридску епархију /до 1930/, односно касније Охридско битолску епархију у Битољу /1930-1934/, где је био задужен за богомољачки покрет /што у том периоду комплетно трансформише његову либералну личност и филозофска гледишта/ и где је обновио напуштене и уништене манастире и основао неколико сиротишта. Под његовим благотворним утицајем, почиње у српском народу велико духовно буђење, а у црквеном животу огромно прегалаштво.

Не прекидајући везе са жичком епархијом, посебно њеном библиотеком Свети Лазар и месечником Преглед, у том периоду, поред бројних списа, написао је и једно од својих највреднијих дела "Охридски пролог" /које је до сада штампано у преко милион примерака и преведено на многе светске језике/.

По жељи Архијерејског сабора и народа Шумадије, Свети Синод Српске Патријаршије, са седиштем у Сремским Карловцима, одређује да се епископ, господин др. Николај поново врати у жичку епархију /1935 /до 1941/, па се владика, као администратор враћа, али у Жичу, у Краљево, које је сада по владикиној препоруци, седиште Жичке епархије.

Свештенство и народ Жичке епархије радосно су поздравили ову вест, јер је „Преосвећени епископ Др. Николај био први жички епископ по ослобођењу и ми се надамо, да ће он поново доћи да управља светосавском епархијом“

Одмах је, у пуном сјају, обновио манастир Жичу, и друге запуштене верске објекте, и манастире у овчарско кабларској клисури, где су и неки нови изграђени, када је заправо и створена просторна манастирска целина какву и данас знамо, а која је тада названа Српска Света Гора.

„Са благословом Његовог Преосвештенства Епископа Жичког Господина Николаја образован је у Чачку Одбор за обнову Овчарско-Кабларских манастира и других националних светиња. Циљ је Одбора да у овој клисури обнови све манастире и друге националне светиње, које су вековима биле запуштене и од нас заборављене, те да од ове најлепше клисуре наше предратне Србије створи Српску Св. Гору, која ће за све нас, а нарочито странце бити једно од најлепших и најинтересантних туристичких места. На овај начин, наш град Чачак добиће много како у моралном тако и у материјалном погледу. ... ”

По окупацији, а због његовог великог угледа и утицаја на народ, бива ухапшен у Жичи и затворен у манастиру Љубостиња и манастиру Војловица, а касније одведен у логор Дахау.

После рата емигрира у Америку, где је до последњег дана свог живота деловао као теолог, родољуб и просветитељ, проповедајући универзалну Божју реч сваком човеку који обитава у овом свету.

Напустио је овоземаљски живот 1956 у руском манастиру Свети Тихон у Јужном Канану, малом месту у Пенсилванији. Амерички конгрес је тим поводом изјавио саучешће српском народу.

Сахрањен је у манастиру Свети Сава, у Либертвилу. **Народ га је одмах прихватио као светитеља.**

Посмртни остаци су му пренети 1991 у родни Лелић, а Српска Православна Црква га званично проглашава за свеца 2003 године чином канонизације који је обављен у Храму Светог Саве на Врачару. У ствари, Црква је свечано потврдила култ и његову светост у српском народу, али и у многим помесним црквама. Свечану саборску архијерејску литургију у част новојављенога **светитеља Николаја Жичког и Охридског** служио је патријарх Павле са свим архијерејима СПЦ.

По сведочењу најумнијих и најугледнијих странаца, Свети Николај Жички спада у редове највећих интелектуалаца које је свет дао у двадесетом веку. Међу неколико највећих умова света, био је једини Балканац који је говори на прослави шестогодишњице Шекспира у Великој Британији. Био је први неангликанац који беседи у цркви Светог Павла у Лондону. Био је први који проповеда црнцима у Њујорку, а они га, у знак захвалности, када је следећи пут дошао, дочекују са српском химном и заставом. Био је пријатељ са чувеним индијским песником Рабиндранатом Тагором, и са католичким бискупом Џорџом Белом, и са више високих америчких званичника.

Слављен је и прослављен као свети човек од многих других православних цркава, далеко пре српске. Код куће је увек најтеже!

Данас, како га његов, наш народ све више упознаје, кроз његов животопис и своје муке препознаје. Свети Никола је зато духовно све живљи, све активнији, све утицајнији, све више расте, све више љубави народу дарује. Зову га Нови Златоусти Србије.

Његово Ваљево му се одужило, и Чачак би могао.

А Краљево, а Жича, а почаствовани суграђани наших светитеља - одужили су се Светом Сави.

А Светом Николају!

Ево прилике!

пројект – Храм Светитеља Николаја

ЖИЧКИ

ДУХОВНИ ХРАМ “СВЕТИТЕЉ НИКОЛАЈ ЖИЧКИ”

/неформалан пример преузете јавне, а /уз овде дату личну надградњу/ пожељне апликације тек ради илустрације могућег изгледа и места постављења, наравно уз поштовање свих елемената и канонских правила својствених нашој православној вери, обичајима али и духовној величини и универзалној промисли светлости којој је храм намењен, а који би се од стране аутора и компетентних усагласили, ако, или када се одлучи да се овакав духовни објект гради.

Локација – Брдо изнад садашњег спомен парка стрељанима у другом светском рату у Краљеву, на позицији линије која води од Ибарског кеја* дуж улице Октобарских жртава и завршава се, или почиње са овим Брдом - храмом, као највишом и најграндиознијом духовном грађевином која доминира целим простором.

Кружни балкон, са затвореном стакленом куполом, /симбол светлости/ у функцији видиковца са видокругом од 360 степени. Тачка универзалног п/р/огледа, /провиђења/ и симбиличног сједињења Западне Мораве и Ибра.

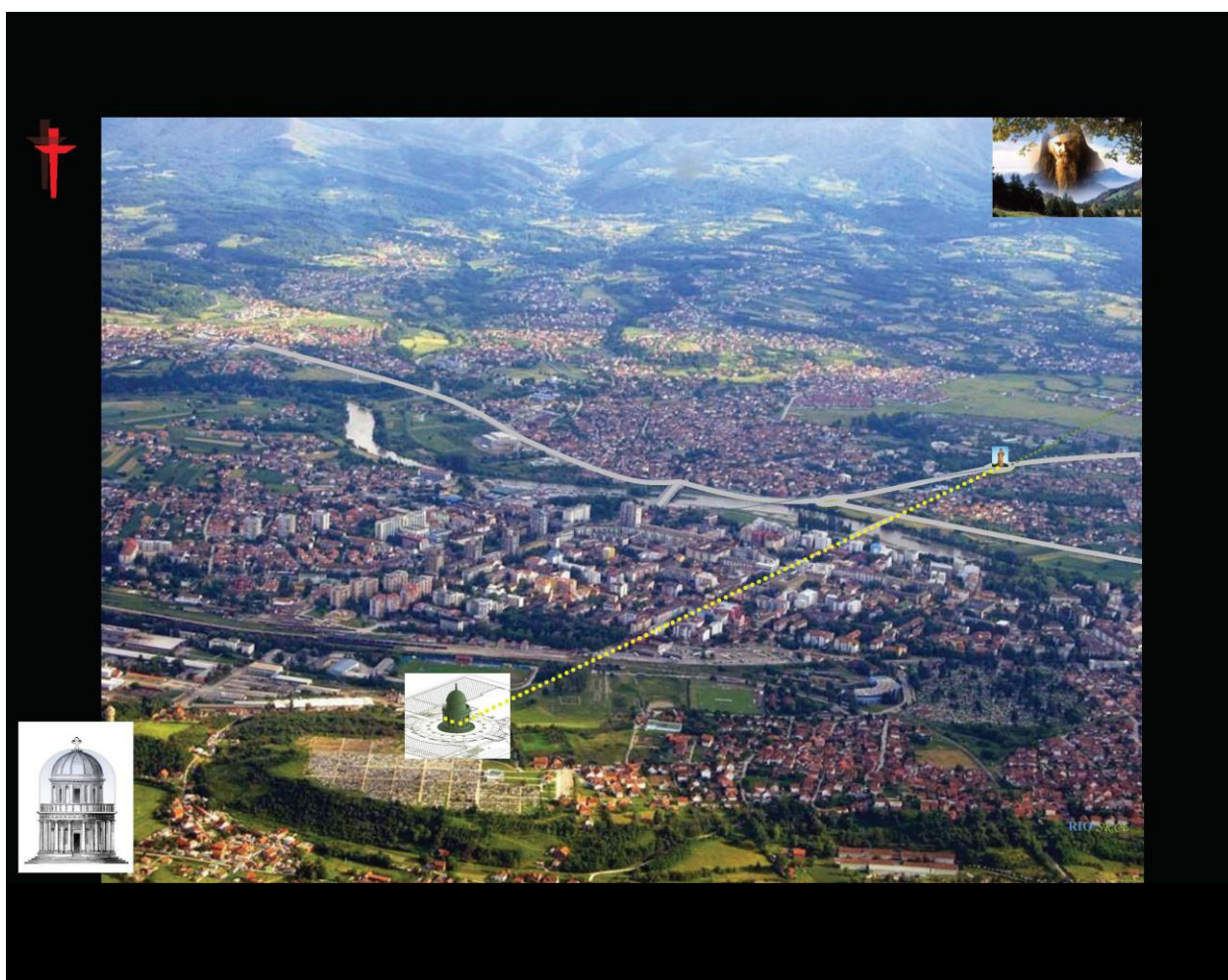
**/Од Ибра, пешачким мостом, потез се у другом правцу линијски наставља и иде до пресека жичког пута, /а дугорочно, и даље, јер има перспективу, и тај проспект треба урбано сачувати/ где би се на новом кружном току, по једној варијанти, поставио споменик владици Николају Жичком. /по другој варијанти, споменик би био унутар, или изван храма/*

Даље, од тог кружног тока жичким путем иде у континуитету наставак приче, која подразумева споменик Светом Сави на уласку у зону жичког манастира /постоји шири предлог, итд/, али о тим варијантама би се у једном другом прилогу детаљисало /ако буде интереса/, а за сада, то су само почетне назнаке/

Низ падину, од храма по средини, у ширини улаза /који треба да је што шири /не као на слици/, јер преставља симбол отворености и универзалне љубави и гостопримства широког срца свим људима, иде каскадни водопад до подножја, као симбол изворишта, тока и живота. Лево и десно од храма, у ширем захвату, после већег круга камено плочастих оплемењених елемената, и даље исто тако опојасане ситно ошишане култивисане траве, вишередна стабла четинара и цветних

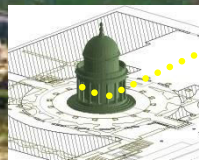
жбунова, као декоративни пејзажно - естетски елемент, и уједно раздвојни појас постојећих стамбених и других објеката.

Посебне прилазне стазе са бочних страна које не ремете постојећу амбијенталну целину спомен парка, нити храмског комплекса, заправо које треба да надграде читав амбијент укомпонујући и хармонизујући на најбољи начин две целине. Такође поштујући и сакрално и стамбено залеђе, које би се накнадно, по сличном принципу, урбано естетски, функционално и тематски уклопило у шири северни амбијентални урбани-архитектонски потез ка западноморавској обали.

п.с. Краљево - просторно локацијски и урбани концепт ове композиције је заправо тематски модификована варијанта истог који је од стране овог аутора урађен и представљен 1986/7/8, а и тада као продужена и разрађена варијанта једног ранијег предлога пројекта намењеног тада значајном међународном догађају у једном делу света. Иако је и тада, у свакој варијанти, за осетљиво око тек приметно, предлог пројекта суптилно, али ипак дозирано, са мером, без икаквих неколегијалних помисли, апострофирао наш национални елемент, круг се изгледа, ипак сада, после 30 година, на вероватно најбољи, или једино исправан и могући начин затвара. Јер, коцкице су се, у овом времену саме наметнуле, а аутор их је само перцептовао и правилно, сходно теми, поређао /прилог – ранији рад

<http://www.plavosrce.com/DOWNLOAD/Kraljevo%2087%20najlepsa%20urbana%20perspektiva.pdf>

RIO SAO

www.culturaavistada.com